

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Εδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γονζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. * (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐρνάλη : ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτικά

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΙΔ'

Μετὰ μακρὰν καὶ σφοδρὰν πάλην, ὁ ἔρωσ κατανίκησε τοὺς φόβους μου. Ἐπανήλθον εὐσταθῶς εἰς τὸ φρούριον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἐξηγηθῶ μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου, τὸν ὅποιον εὗρον ἐντὸς τοῦ γραφείου του.

Τὸν παρεκάλεσα νὰ μοι δώσῃ ἀκρόασιν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου, ἀγαπητέ μου, μοι εἶπε μετ' ἐπιπλάστου ἀγαθότητος, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τίνος μετεχειρίζετο πρὸς ἐμέ· χωρὶς νὰ σ' ἐπιπλήξω, αἱ ἐπισκέψεις σου εἶνε τόσῳ σπάνιαι, ὥστε δύναμαι νὰ τας θεωρῶ ὡς καλὸν οἰωνόν... μολονότι αὐταὶ, σχεδὸν πάντοτε, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἔχεις ἔλλειψιν χρημάτων.

— Ὅχι, δὲν εἶνε αὐτό, τὸ ὅποιον με παρεκίνησε νὰ σας ἐπισκεφθῶ, τῷ ἀπήνησα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τόσῳ τὸ χειρότερον. Τέλος πάντων, ἄς ἴδωμεν, κάθησε. Περὶ τίνος πρόκειται; Ἄν ἦγε εὐκολον, θὰ γίνη.

— Ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, κύριε, ὑπέλαβον, εἶνε ἀπλούστατον ἔργον· μοι ἀπλῶς νὰ σας ζητήσω τὴν ἀποπομπὴν ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνθρώπων σας.

— Μπᾶ! καὶ τίνος;

— Τοῦ κυρίου Πλακίδα, τοῦ ἐπιστάτου σας.

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐστατικός.

— ὦ! ὦ! πρόκειται ἀληθῶς περὶ σπουδαίου ἀντικειμένου. Καὶ διατί, πρᾶκαλῶ;

— Διότι με προσέβλεπεν, ἀπήνησα ψυχρῶς.

— Μπᾶ! βλέπω ὅτι δὲν θέλεις νὰ λησμονήσῃς ἀκόμη τὰ παλαιὰ σου! Πῶς! ἀκόμη σκέπτεσαι αὐτὰ τὰ ἀστεῖα; Νομίζω ὅμως ὅτι εἶσαι ἀρκούντως ἱκανοποιημένος, ἀφοῦ τὸν ἔδειρες τόσον ἀνηλεῶς. Ὁ κύριος Πλακίδας οὐδένα ποτὲ προσέβλεπεν, ἀγαπητέ μου, ἢ δὲ ὀργή σου ἐκείνη ἦτο παιδαριώδης.

— Ὅθ' ὀνομάσετε λοιπὸν ἐπίσης παιδαριώδη, κύριε, μίαν ἀτιμον πράξιν του, διὰ τῆς ὁποίας ἐσκόπει νὰ με δολοφονήσῃ ἠθικῶς, διακηρύττων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅτι θεωροῦμαι παρ' ὄλων γενικῶς ὡς παράφρων;

— Ἐ! αὐτὰ εἶνε διαδόσεις τοῦ χωρίου, εἶπε μετὰ τόνου ἀδιαφόρου.

— Ἴδου ἡ ἀπόδειξις, κύριε, ὑπέλαβον ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου μου τὴν κλησιν, τὴν ὁποίαν μοι εἶχεν ἀφήσει ὁ Γιλῶ.

— Ἄλλ' αὐτὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Γιλῶ, ἀπήνησεν ὁ κόμης διατρέχων αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— ὦ! ὁμολογῶ ὅτι ὁ κύριος Πλακίδας δὲν θὰ εἶχε τόσην κυνικὴν ἀναίδειαν νὰ καταγγεῖλῃ μόνον ἐμέ, ὑπέλαβον μετὰ πικρίας.

— Διάβολε! ἀφοῦ ἐκακοποιήθη ἀπὸ σὰς τοσοῦτον ἀνηλεῶς, φυσικῶ τῷ λόγῳ ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ ὁ ἀνόητος... Καταγγέλλων μόνον τὸν Γιλῶ καὶ ὄχι καὶ σέ, ἐνόμισεν ὅτι θὰ σε λυπήσῃ ἀπὸ καρδίας.

— Εἶσθε βέβαιος, κύριε, ὅτι εἶμαι ἐκτὸς τῆς καταγγελίας; τὸν ἠρώτησα θεωρῶν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

— Καὶ ποῖαν ἄλλην ἔννοιαν δύναμαι ν' ἀποδώσω εἰς ὄλα αὐτὰ;... Ἐκαμε πολὺ κακὰ, τὸ ὁμολογῶ, νὰ προβῇ μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου· ἀλλὰ καὶ σύ, ἀγαπητέ μου, ἔπαισεις, διότι τὸν ἔδειρες... Ὅθ' διορθώσω ἐγὼ τὰ πράγματα, θὰ τον ἐπιπλήξω, ὅπως πρέπει, καὶ θὰ τον ἀναγκάσω νὰ σοῦ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Συγγνώμην, κύριε;... ὦ! αὐτὸ δὲν μοι ἀρκεῖ.

— Ἄλλὰ, τί διάβολον! αὐτὸ εἶνε, νομίζω, μίκα καθαρὰ ἐκδικησις δι' ἐσέ, ἀνεκράξεν ὁ κόμης, ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀταραξίαν μου. Πίστευσόν μοι, ἀγαπητέ μου, ὅτι πρέπει τις νὰ περιορίσῃ τὰς ἀπαιτήσεις του εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Ὁ Πλακίδας εἶνε χρήσιμος εἰς ἐμέ, καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ τον ἀποπέμψω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἡ ἀπαιτήσις σου εἶνε παράλογος... ἐπίτρεψόν μοι τὴν φράσιν...

— Ἄ! ἀκόμη τὸ λέγετε, κύριε;

— Τότε πρέπει νὰ μὴ διδῆς τόσην ση-

μασίαν εἰς τοιαύτας γελοίας προσβολὰς καὶ ἀπόδειξον ὅτι εἶσαι φρόνιμος καὶ νουνεχῆς, ἀρκούμενος εἰς τὴν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποίαν σοῦ προτείνω, καὶ τὴν ὁποίαν εἶμαι ἔτοιμος ν' ἀπαιτήσω παρ' αὐτοῦ, ὅπως σώσω τὴν φιλοτιμίαν σου.

— Τὴν φιλοτιμίαν μου!... ἀνέκραξα, ὅταν πρόκηται περὶ μιᾶς τοσοῦτον βαρείας προσβολῆς!... Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶμεν, κύριε, διότι νομίζω ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διαφεύγουσι τὰ περιστατικά ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἴμποροῦσι νὰ καταστήσωσι τὴν πράξιν ταύτην γελοίαν, ὅπως λέγετε. Δὲν εἶμαι ποσῶς ἐκ τῶν συνήθων ἀνθρώπων, κύριε. Μίαν ἡμέραν μοι εἶπετε... Ὁ πάππος σου ἦτο παράφρων, ἡ μήτηρ σου ἐπίσης...

Ὁ κύριος Μωφὲρ δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημά τι ἐκπλήξεως, ἀκούων με ἐπικαλούμενον τοιαύτας πικρὰς ἀναμνήσεις.

— ὦ! μὴ ἐκπλήττεσθε... Βλέπετε ὅτι εἶμαι γαλήνιος, ὑπέλαβον μετὰ τόνου, ὅστις, χωρὶς νὰ το θέλω, ἐνέφαινε πικρὰν εἰρωνείαν.

Μὲ παρετήρησε προσεκτικῶς κατὰ πρόσωπον, ἐνόμισα δὲ ὅτι διέστειλε τὰ χεῖλη του πικρὸν μειδίαμα.

— Ἐξακολούθησον, μοι εἶπεν.

— Εἶμαι ἀκόμη πολὺ τεταραγμένος, κύριε, ὅπως ἐννοήσω τὴν ἀξιολύπητον θέσιν, τὴν ὁποίαν μοι ἐπροξένησεν ἡ διπλῆ δυστυχία, ἡ ὁποία ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν μου. Ἄν ἤθελον καταγγεῖλει ὑμᾶς ὡς παράφρονα, κύριε, οὐδεὶς ἤθελε πιστεύσει εἰς τοιαύτην στυγερὰν κατηγορίαν· ἀλλ' ἐναντίον ἐμοῦ τοιαύτη κατηγορία ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα.

— Ἄλλὰ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς, ἀγαπητέ μου; εἶπεν ὁ κηδεμὼν μου ὑψῶν τοὺς ὤμους. Αἱ ἰδέξι σου εἶνε πολὺ σκοτειναί.

— Θέλω νὰ καταλήξω εἰς τὸ ἐξῆς, κύριε. Ὅταν δὲν θὰ διατελῶ πλέον ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν σας, πιθανὸν ἡμέραν τινὰ συγγενῆς μου τις, ἀπληστος καὶ φιλοχρήματος, νὰ συνελάμβανε τὴν ἰδέξιν—σκοτεινοτέραν ἔτι τῶν ἰδικῶν μου, δύνασθε νὰ τὸ ὁμολογήσητε—νὰ με ἀνκηρύξῃ ἀπαγορευτέον· τὸ ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων

φράγκων εισόδημά μου εἶνε, βλέπετε, ἰκανόν δέλεο. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰσθε ἀκούοντες ἔξυπνος, ὅπως ἐννοήσητε ὅτι μίξ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἐπιβεβαιούσα τὴν παρὰ φροσύνην μου, θὰ καθίστατο φοβερόν ὄπλον ἐναντίον μου. ἂν δὲν ἐφρόντιζον νὰ ὑπερασπισθῶ ἀπὸ τοῦδε· καὶ δι' αὐτό, κύριε, σὰς ζητῶ ἐν πρώτοις, ὡς διαβεβαιώσιν ἐκ μέρους ὑμῶν, τὴν ἀποπομπὴν τοῦ ἐπιστάτου σας, δυνάμενος κατόπι νὰ σκεφθῶ ἀπαθῶς περὶ τῆς ἐννόμου διορθώσεως τῶν ὑποθέσεων μου, ὅπως ἐξασφαλίσω τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν μου καὶ τὸ μέλλον μου.

Ὁ κόμης μὲ παρετήρει ἀπλήστως, ἀνοιγῶν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του, ὡς ἂν ὠμίλουν τὴν γλῶσσαν τῶν Ὀττεντότων.

— Διάβολε! τί σημαίνουν σὺν ὅλα αὐτά; ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους. Ἄλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνόητος Γιλῶ σ' ἐμάγευσε τόσο, ὥστε νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸ πνεῦμά σου τοσοῦτον ἀλλόκοτοι καὶ ἀνύπαρκτοι φόβοι. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι σοῦ ἐξηρέθισαν τὸν νοῦν!

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ πιστεύσητε, κύριε, ὅτι ἔχω ἀκούσαν κρίσιν, ὅπως ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐννοήσω τὰς ὑβρεῖς, τὰς ὁποίας περιέχει τὸ δικαστικὸν τοῦτο ἔγγραφο, καὶ ἀπορῶ βλέπων ὑμᾶς ἔχοντα ἐναντίαν γνώμην.

— Διότι ἀληθῶς δὲν βλέπω τι τὸ σπουδαῖον. Εἰς τοιαύτας μωρολογίας ἢ καλλιτέρα ἀπάντησις εἶνε ἡ περιφρόνησις. Μοὶ εἶνε ἀληθῶς ἀδύνατον, ὅπως ἰκανοποιήσω τὰς παιδαριώδεις ὁρμὰς σου, νὰ στερηθῶ ἐνὸς ἐπιστάτου, ὁ ὁποῖος μοὶ εἶνε ἀναγκαῖος καὶ ἔτι περισσότερο νὰ δώσω ἀκρόασιν εἰς τοιαύτας δολοπλοκίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἔχωσιν ἄλλο ἀποτέλεσμα ἢ νὰ διασκεδάζωσι τοὺς ἀέργους καὶ ὀκνηροὺς.

— Λοιπὸν αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ἀπόφασίς σας, κύριε; τὸν ἠρώτησα μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ.

— Ὁ Πλακίδας θὰ σου ζητήσῃ συγγνώμην, σοὶ το ὑπεσχέθη·ν τοῦτο μόνον εἰμπορῶ νὰ πράξω πρὸς χάριν σου.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε, δὲν φοβεῖσθε μὴ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπαρσίσω νὰ ὑπερασπισθῶ.

— Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Ἄγνω· ἀλλ' ἐπειδὴ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου εἰς ἄκρον προσβεβλημένον, εἰμπορῶ νὰ καταγγείλω τὸν Πλακίδαν ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ ἐπὶ ψευδεὶ διαδόσει.

— Ὡ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ το κάμῃς, ἀγαπητῆ μου...

— Καὶ διατί, σὰς παρακαλῶ;

— Διότι δὲν θὰ σοὶ το ἐπιτρέψω ποτέ! ἀπήντησε μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ.

— Τότε λυποῦμαι πολὺ, κύριε, διότι θ' ἀναγκασθῶ νὰ προβῶ εἰς τοῦτο ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σας.

— Ἄλλ' εἰς τοὺς ὠρσίους αὐτοὺς σκοπούς σου ὑπάρχει μίᾳ μικρᾷ δυσκολία, εἶπε μετὰ τόνου χλευαστικοῦ, ὅτι δηλαδὴ θὰ σε περιγελάσῃ ὁ κόσμος. διότι δὲν εἰμπορεῖς νὰ κινήσῃς δίκην ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ κηδεμόνου σου.

— Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ κηδεμὼν μου ἐδείκνυεν ἀσύγγνωστον ἀδράνειαν εἰς τὸ νὰ με ὑπερασπίσῃ; εἶπον μετὰ πικρίας. τὴν ὁποῖαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσω

— Ἄ! βλέπω ὅτι παρατρέχεις, ἀνέκραξεν ἐγερεθεῖς, καὶ λησμονεῖς πρὸς τοῦτον ὀμιλεῖς.

— Ποσῶς, κύριε, διότι ἐπικαλοῦμαι τὴν προστασίαν σας.

— Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἤξεύρησ' ὅτι εἶσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτέ νὰ ἀναμιχθῇ τὸ ὄνομά μου μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σου εἰς τοιαύτην γελοῖαν ὑπόθεσιν.

Τοιαύτη περιφρόνησις μὲ ἐξηγρίωσε.

— Γελοῖαν! ἀνέκραξα, γελοῖαν! ὅταν πρόκηται περὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς μου, περὶ τῆς ζωῆς μου!.. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, κύριε, τί ἐνδιαφέρεσθε τόσο περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἡ ὁποία ἐσκευωρήθη ἐπιτηδῆς διὰ νὰ πιστευθῇ τάχα ὅτι ἀπώλεσα τὸ λογικόν μου;

Ὁ κύριος Μωφὲρ ὠπισθοχώρησε βήμα κατὰ πλῆρη ὀργῆς, εἶτα δὲ ἐπανῆλθε πρὸς ἐμὲ ἔντρομος. Εἶχε πέσει πλέον τὸ προσωπεῖόν του.

— Πίστευσόν μοι, εἶπε μὲ συνεσφιγμένους ὀδόντας, μὴ θελήσῃς νὰ κηρυχθῆς ἀντάρτης... Ἡξεύρεις πόσον εἶμαι ὑπομονητικὸς... Μὴ ἐπιχειρήσῃς νὰ προκαλέσῃς σκάνδαλα... διότι σκέψου ὅτι προσβάλλεις ἐμὲ!

— Ἄγνω ἂν ἐγὼ ἢ ὑμεῖς θέλετε νὰ προκαλέσῃτε σκάνδαλα, ἀφοῦ μ' ἐξευτελίζετε τοιοῦτοτρόπως, κύριε, ἀπῆντησα ἀγερώχως. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἔχω ἀπόφασιν νὰ κηρύξω ἐν ἀνάγκῃ πόλεμον ἐναντίον σας...

— Ἀληθῶς, σὲ οἰκτεῖρω, ἀπῆντησε. Μὴ με ἀναγκάσῃς νὰ σοῦ εἶπω ὅτι εἶσαι πράγματι παράφρων.

Μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ λέξις αὕτη διήλθε τοῦ νοός μου ὡς πεπυρακτωμένος σιδήρος.

— Ψεύδεσθε! ἀνέκραξα γενόμενος παράφρων.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ κηδεμὼν μου ἐκάγχασε σπασμωδικῶς... Τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου... Ἐφοβήθη μὴ διαπραξῶ ἐγκαλημά τι καὶ ἔφυγον...

Ἐκτὸς ἑμαυτοῦ γενόμενος, ἔτρεξα εἰς τὸν κῆπον ζητῶν τὸν Πλακίδαν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐφόνευον βεβαίως, ἂν κατὰ τύχην, εἰς τινὰ καμπὴν δεδροστοιχίας τινός, δὲν συνήντων τὴν Ἄρτεμιν.

— Ἀνδρέα! μοὶ εἶπε συγκεκινημένη, ποῦ τρέχεις;

— Ἄφες με, τῇ ἀπῆντησα· θέλω νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ ἐξάψει ἐκείνῃ τῆς ὀργῆς μου, ἠθέλησε νὰ με ἀναχαιτίσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἀντέστην ἐπιμόνας.

— Ἀνδρέα! Ἀνδρέα! ἀνέκραξε περιδακρυῶν ὅλη.

— Ὡ! εἰπέ μοι ὅτι ψεύδονται, ἀνέκραξα, εἰπέ μοι ὅτι δὲν εἶμαι παράφρων!

— Τί συνέβη; Θεέ μου! εἶπε· θὰ ἤλθεις εἰς φιλονικίας μετὰ τοῦ κόμητος, εἶμαι βεβαία!

Ἦννόησα τότε ὅτι ἂν τῇ διηγούμενη τὰς δολιότητες, τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἄμα, θὰ ἐβύθιζον αὐτὴν εἰς μεγάλην λύπην. Ὁθεν τῇ ὠμολόγησα ὅτι εἶχον λάθει ζωηρὰν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου Μωφὲρ, ἀλλ' ἀπέκρυφα τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι προῦκάλεσαν τὴν συνέντευξιν ταύτην. Θὰ ἦτο πολὺ λυπηρὸν δι' ἐμὲ νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς τὴν Ἄρτεμιν τὴν αἰσχροτότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἔφερε τὸ ὄνομα· ἢ συνήθης τραχύτης τοῦ κόμητος ἤρκει ὅπως ἐξηγήσῃ τὴν ταραχὴν μου. Ἄλλως τε, δὲν ἐδυνάμην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἄρτεμις ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου, καὶ παραυτὰ ἡ ὀργή μου κατηνύασθη. Συνεφωνήσαμεν νὰ ἀποφύγω τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ συναντηθῶ μετὰ τοῦ κηδεμόνου μου, φοβούμενοι μήπως μίᾳ ἀσύνητος λέξις ἐπικατέρῃ τὴν τρικυμίαν.

Ἀφεθείς εἰς τὰς σκέψεις μου, ἤρχισα νὰ ἀναλογιζώμαι ἀπαθῶς τὴν δυσεξήγητον διαγωγὴν τοῦ κόμητος. Ὁρεῖλω νὰ ὀμολογήσω δὲ ὅτι, καίτοι ἠσθάνομην φοβερὰν ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν ἀλλόκοτον τοῦτον κηδεμόνα, οὐχ ἤττον δὲν εἶχον λάθει ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν ὅσα μοὶ εἶχεν εἶπει κατ' αὐτοῦ ἄλλοτε ὁ ἐβραῖος Ἀβραάμ. Ἄλλ' ἤδη ἤρχισα κἄπως ν' ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὁ κύριος Μωφὲρ ἦτο πλούσιος, ἀλλ' ἡ αἰσχροκερδὴς φιλαργυρία του δὲν ἠμποδίζεν αὐτόν τοῦ νὰ γίνῃ κάτοχος περιουσίας, ἦτις ἀπέπερεν ἐτήσιον εἰσόδημα πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἐξ ὧν οὐδὲ τὸ ἡμισυ εἰσάπανα κατ' ἔτος. Δὲν ἐδυνάμην νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ πλεονεξία εἶχεν εἰσχωρήσει τοσοῦτον βαθῶς εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε εἶχε λησμονήσει τὸ ὄνομά του καὶ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν του καὶ ὠθεῖτο μοιραίως εἰς τοιαύτας παρὰ θάλασσαν τῆς φιλάνθρωπιᾶς. Ἡ φιλαυτία μου διηγείρετο τότε φοβερὰ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εἰς τῶν συγγενῶν μου, ὅσον ἀπομεικρυσμένος καὶ ἂν ἦτο, εἶχε φωραθῆ ὡς κλέπτης καὶ ἀτιμὸς!.. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν ἐβλεπον ἑμαυτὸν ἐγκαταλειμμένον ἀγενῶς παρ' αὐτοῦ, δὲν μοὶ ἐπατέρετο πλέον ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῶν ὑπονοιῶν μου. Οἱ λόγοι τοῦ Γιλῶ μοὶ ἀπεδείκνυον ὀφθαλμοφανῶς τὴν ἀληθειαν, ὅτι δηλαδὴ ἡ κοινὴ φήμη ἀπέδιδεν εἰς τὸν κύριον Μωφὲρ ἐνόχους καὶ ἐπιβούλους σκοπούς.

Τὴν ἐπαύριον ἐκάλεσα τὸν Βαστιανόν.

— Βαστιανέ, τῷ εἶπον, ἔχω ἀνάγκην ἐνὸς εἰλικρινοῦς φίλου, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ φοβηθῇ ἂν πρόκειται νὰ κάμῃ ἐχθρὸν τὸν κύριον Μωφὲρ, καὶ ὁ ὁποῖος νὰ μοὶ ἦνε τόσο ἀφωσιωμένος, ὥστε νὰ μοὶ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ὅσα πικρὰ καὶ ἂν ἦνε αὕτη... Ἐσκέρθη ἀμέσως ἐσέ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε Ἀνδρέα, ἀπήντησεν ὁ Βαστιανός, εἶνε ἴσως πολὺ τολμηρὸν τὸ νὰ λέγωμαι φίλος σας· ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου πρὸς χάριν σας, ἤξεύρετε ὅτι δὲν φοβοῦμαι νὰ το κάμω· τὸ ξῆφός μου εἶνε πολὺ στερεόν, ὅπως καὶ ἡ καρδία μου. Δοκιμάσετε καὶ θὰ ἰδῆτε.

— Εὐχαριστῶ, ἀρκοῦμαι εἰς τὸν λόγον

σου· ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω ἀνάγκη τῆς εὐκρινείας σου. Ὁρκίσου ὅτι θά μοι ἀπαντήσης εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω, χωρὶς νὰ μοῦ κρύψης τίποτε, φοβούμενος μὴ με λυπήσης.

— Θεέ μου! κύριε Ἀνδρέα, εἶπε τεταραγμένος, ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται . . .

— Τὸ μέλλον μου, Βασιανέ, ἡ τύχη μου, ἡ ζωὴ μου!

— ὦ! τότε ἐρωτήσατέ με, εἶμαι ἔτοιμος.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο ν' ἀνεγείρω τὸ παραπέτασμα, ἐδίσταζον ἔτι, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ πάραυτα ἀνέλαβον τὸ θάρρος μου.

— Τί λέγουσιν εἰς τὸ χωρίον περὶ ἐμοῦ καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ κηδεμόνος μου;

— ὦ! ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι εἶνε ἀνθρώπος ὑπερήφανος, τραχὺς καὶ φιλάργυρος καὶ ὅτι δὲν σὰς ἀγαπᾷ τόσο πολύ.

— Καί . . . περὶ ἐμοῦ . . . τί λέγουσιν;

— Ὅλοι σὰς ἀγαπῶσι, διότι εἴθε γενναῖος, ὅσον ὁ κόμης φιλάργυρος!

— Δὲν σ' ἐρωτῶ αὐτό. Δὲν λέγουσι περὶ τίνος δυστυχήματος . . . οἰκογενειακοῦ;

Ὁ Βασιανὸς ἐφάνη τεταραγμένος καὶ προσποιήθη ὅτι δὲν με ἠνύνησεν.

— Κύριε Ἀνδρέα, ὅλοι ἔχομεν τοὺς ἐχθροὺς μας· ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν θὰ εἴθε κύριος τῆς περιουσίας σας . . . Εἴθε τόσο πλούσιος!

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς περιουσίας μου. Προσποιεῖσαι ὅτι δὲν μ' ἔννοεῖς . . . Ἀλλὰ βλέπεις ὅτι εἶμαι τόσο ἀτάραχος . . . Σ' ἐρωτῶ ἂν λέγουν ὅτι ὑπάρχει φόβος μὴ παραφρονήσω, ὅπως καὶ ἡ μήτηρ μου.

— Λοιπὸν, ἂν θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν . . . λέγουν ὅτι αὐτὴ ἡ ἀσθένεια εἶνε οἰκογενειακὴ . . .

— Ἐ! καὶ λέγουν δι' ἐμέ;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! προχθὲς τὴν Κυριακὴν ἐφιλονείκησα μ' ἐκείνον τὸν ἀτιμὸν τὸν Πλακιδαν, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν εἰς διαφόρους χωρικοὺς ὅτι ὑποφέρετε ἀπὸ παροξυσμοῦ, οἱ ὅποιοι σὰς κάμνουν νὰ μὴ γνωρίζετε πλέον τίποτε!

— Αὐτὸς λοιπὸν διαδίδει αὐτὰς τὰς συκοφαντίας;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ποτὲ δὲν ἐφάντασθην κανεὶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα . . . Σὰς ἔβλεπαν τόσο εὐθυμὸν καὶ τόσο ζωηρόν· ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ αὐτὸς ὁ ἀτιμὸς διὰ νὰ διαδίδῃ αὐτὰς τὰς συκοφαντίας, τὰς ὁποίας πιστεύουν μερικοί, ὡς αὐτόν! Ἀλλὰ ὅλοι οἱ τίμιοι ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι σὰς γνωρίζουν, ὅπως κ' ἐγώ, ἔννοουν ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἀληθῆ, καὶ σὰς ὑπερασπίζονται . . . Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε.

— Εὐχαριστῶ, Βασιανέ, αὐτὸ ἤθελον νὰ μάθω.

* * * * *

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο, ἡ Ἰωάννα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κιβωτίου μικρὸν τινα δεσμὸν ταινίας κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ πυρός.

— Ἰδοὺ ἡ πρώτη σελὶς τῶν ἐρώτων μας, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, ὑπαινισσομένη τὸ ἀλλόκοτον συμβάν, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τοῦ πρὸς τὸν Βελτρὰν ἐρωτῆσῆς. Περίστροφος σύμπτωσις! θὰ τελειώσῃ ὅπως ἤρχισεν . . . διὰ τοῦ πυρός.

Καί, ἐγεροθεῖσα μετὰ καρτερικῆς μεγαλοψυχίας, ἐπλησίασε πρὸς τὸ πύραυλον καὶ εἰς τὴν ἐντὸς αὐτοῦ ἀνημμένην ἀνθρακίαν προσέφερεν ὀλοκαύτωμα τὰ λείψανα τοῦ ἱστορικοῦ καὶ περιφήμου ἐκείνου δεσμοῦ. Ἡ μετὰ καίτοι ἐτριζεν ὑπὸ τὸ πῦρ, οἶονεὶ ἐκπέμπουσα κρυγὰς παραπόνων.

Ἡ Ἰωάννα ἔστη τεταραγμένη.

— Ἦκουσε, Μένσια; ἠρώτησεν.

— Ναί, Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἡ Παδίσλλα, ἐλπίζουσα νὰ παρατείνῃ πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν συκίνησιν τῆς βασιλείας· ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα στεναγμόν.

— Εἶνε ἀπάτη τῆς φαντασίας, δόνα Παδίσλλα, εἶπεν ἡ βασίλισσα μετ' ἀγωνίας.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ἡ ἐπίβουλος γυνή, ἀλλὰ, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, δὲν θὰ ἀπεφάσιζον ν' ἀποχωρισθῶ τῶν περιπαθῶν τούτων κειμηλίων. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅ,τι πρὸ ὀλίγου ἤκουσαμεν εἶνε κακὸς οἰωνός.

— Ἀλλὰ τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάμω αὐτὰ τὰ προσφιλῆ, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα δι' ἐμὲ κειμήλια; Ποῦ θέλεις νὰ τα κρύψω; εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου κατὰ πάσαν στιγμήν εἰσέρχονται τόσοι;

— Εἶνε ἐπικίνδυνον, τὸ γνωρίζω. Ἀλλ' ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης συγκατετίθετο, θὰ τὰ ἐκρυπτον ἐγὼ εἰς μέρος, ὅπου οὐδεὶς ποτε ἐδύνατο νὰ ὑποπτευθῆ, μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου καὶ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ διατηρήσω τὸ μυστικὸν τοῦτο μέχρι θανάτου . . .

Καὶ συγχρόνως ἔτεινε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸ κιβωτίδιον.

Ἡ Ἰωάννα ἀνεχάιτισεν αὐτήν.

— Ὅχι, εἶπε κινήσασα θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν, διότι ἂν τις ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου ἀνεκάλυπτε ποτε τὸ μυστικόν μου, φοβοῦμαι, καλὴ μου Μένσια, μήπως ὅλοι ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι ἐμίσουν τὸν ἀτυχῆ Λεδέσμαν, ἔστρεφον τὸ μῖσός των ἐναντίον σου.

— Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν αὐτὸ μόνον ἡμεῖς αἱ δύο θὰ γνωρίζωμεν, ὑπέλαθε μετ' ἐπιμονῆς ἡ νεαρὰ γυνή. Ἄλλως τε διὰ μίαν μόνην λέξιν εἰμπορῶ ν' ἀποστομώσω τοὺς κατηγοροὺς σας.

— Καὶ πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ βασίλισσα.

— Θὰ εἶπω ὅτι ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ

Κουέβας μὲ ἡγάπα καὶ εἶχεν ὀρκισθῆ ὅτι δὲν θὰ ἡγάπα ποτὲ ἄλλην· ὅτι εἶχεν ἐκλέξει τὴν μικρὰν ταύτην οἰκίαν διὰ τὰς συνεντεύξεις μας καὶ ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ· ὅτι ἀμφοτέραι ἐκ τοῦ ἀγγείου τούτου ἐλαμβάνομεν τὰ ἄνθη καὶ προσεκολλῶμεν αὐτὰ εἰς τὴν κόμην μας, καὶ ἀμφοτέραι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σκίμποδος ἐκαθήσαμεν πολλὰκις· ὅτι ἐδῶ, πλησίον τοῦ εὐνοουμένου σας, ἐλησημόνησα τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν καταγωγὴν μου, ὁ δὲ ἔρωσ ὑπέρισχυσε τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ δόνα Μένσια ρίπτουσα ἐπὶ τῆς βασιλείας φλογερὰ βλέμματα, ἡ χάριν ὑμῶν ἄς ἀπολέσω τὴν ψυχὴν μου . . .

Ἡ Ἰωάννα ἐκπληκτος ἠνέφξε τοὺς μεγάλους καὶ κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ προσήλωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς δόνας Μένσιας.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ ὠραία Παδίσλλα μετὰ προσπεποιημένου μειδιάματος, ἰδοὺ ἐν ἀνάγκῃ τί θὰ ἔλεγον διὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας . . .

Ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη ὠχρὰ ἐκ ζηλοτύπου ὀργῆς.

— Δὲν θέλω νὰ εἶπῃς τίποτε! ἀνέκραξε.

Καὶ πῶς! ἀφοῦ ὅλη ἡ Τολεδὴ, ὅλη ἡ Ἰσπανία ἤξευρε ὅτι ἐγὼ ἡγάπων τὸν δὸν Βελτρὰν, θέλεις σύ, ἀθλίε, νὰ διακηρύξῃς εἰς τὸν κόσμον ὅτι μὲ ἡγάπα χάριν μίαν ἀυλικῆς μου; Εἶμαι ζηλότυπος καὶ ὑπερήφανος διὰ τὸν ἔρωτά μου, Μένσια, καὶ δὲν θ' ἀνεχώρησιν ποτὲ νὰ ψευθῆς καὶ νὰ ἐξευτελισθῆς χωρὶς νὰ με ὠφελῆσης. Ὅχι, δὲν θέλω νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν μου διὰ τοιαύτης ἀτιμίας. Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου θέλω ν' ἀποτεφρωθῶσι τὰ λείψανα ταῦτα, τὰ ὁποῖα περιέχει τὸ κιβωτίδιον τοῦτο. Ἐμπρός, Μένσια, μοὶ ἀπέδωκες τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον εἶχον ἀπολέσει, καὶ θὰ ἦμαι ἀνιλεὴς εἰς τὸ ἐξῆς.

— Τότε, Μεγαλειοτάτη, ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ πυρπολήσωμεν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ πυρποληθῆ, ὑπέλαθεν ἡ δόνα Μένσια μετὰ προσπεποιημένης ἀταραξίας. Ἀλλ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν πυρπολοῦνται, δηλαδή οἱ ἀδάμκντες καὶ τὰ πολύτιμα εἶδη;

— Θὰ τα βάλωμεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ποτηρίου καὶ ἔπειτα θὰ ἐνοικιάσωμεν τὴν πρώτην λέμβον, τὴν ὁποίαν θὰ εὐρωμεν εἰς τὴν παλαιὰν γέφυραν· θὰ διατάξω τὸν λεμβοῦχον νὰ μὰς περιμένῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐνῶ σύ θὰ κωπηλατῆς, θὰ ρίψω ἐντὸς τῶν ὑδάτων πᾶν ὅ,τι δὲν δύναται νὰ πυρποληθῆ.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ δόνα Μένσια περιλύτως· καὶ τώρα τί διατάσσετε, Μεγαλειοτάτη;

Ἡ βασίλισσα ἐκάθητο ἐπὶ τίνος σκίμπος, ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της τὸ κιβωτίδιον.

— Καῦσον τὰς ἐπιστολάς ταύτας, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ἐγχειρίζουσα αὐτῆς ἐπιστολάς τινάς, ἀφοῦ πρῶτον διέτρεξεν αὐτὰς διὰ τοῦ βλέμματός· δὲν θέλω νὰ τὰς βλέπω πλέον, διότι μοὶ ὑπενθυμίζουσι τὸ ὠραῖον παρελθόν μου, ἐνῶ ἤδη τὸ μέλλον μου προοιωνίζεται σκοτεινὸν καὶ ἀβέβχιον.

Ἡ δόνα Μένσια ἔρριψε τὰς ἐπιστολάς ταύτας εἰς τὸ πῦρ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀνοίξει μικρὸν τι χρυσοῦν ὠόν, θαυμασῶς ἐπεξεργασμένον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τρεῖς κυκλίσκους σακχαροπῆκτους, τοὺς ὁποίους εἶχε δωρήσει εἰς αὐτὴν ὁ δὸν Βελτράν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεως τῆς δόνας Ζουάνας.

— Ρίψε καὶ αὐτὰ εἰς τὸ πῦρ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, δὲν θέλω νὰ τα βλέπω..

Ἡ Παδίσλλα ὑπήκουσε.

Πάραυτα δὲ τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη εὐωδίας, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀναδίδει τὸ θυμίαμα.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἠσθάνετο τίποτε, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς.

Ἀφνης ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας ἐπιστολὴν τινα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ ρίψῃ εἰς τὸ πῦρ.

— Μένσια, εἶπε θλιβερῶς ἡ βασίλισσα, ὁ Βελτράν, ἕνεκα τοῦ σφοδροῦ ἔρωτός του, δὲν ἐπίστευεν ἐνίστε ὅτι ἡ δόνα Ζουάνα εἶνε θυγάτηρ του. Ἡμέραν τινὰ λοιπόν, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἔπραξα τὴν ἀνοησίαν νὰ τῷ ὁμολογήσω μεθ' ὄρκου εἰς τινα ἐπιστολὴν μου ὅτι ἡ δόνα Ζουάνα ἦτο πράγματι ὁ καρπὸς τοῦ ἐνόχου ἔρωτός μας. Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, Μένσια! Ἐννοεῖς λοιπόν τώρα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἂν περιέπιπεν εἰς ξένας χεῖρας, θὰ μὲ κατέστρεφεν;

Καὶ ἐνῶ διὰ τῆς μιᾶς χεῖρός ἐκάλυπτεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, διὰ τῆς ἄλλης ἐνεχειρίζεν εἰς τὴν δόνα Μένσιαν τὴν ἐπάρατον ἐπιστολὴν.

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ὠραίας Παδίσλλης ἐξήστραψαν ἀφνης ὡς δύο φλογεροὶ ἀνθρακες ἤρπασεν ἀπλήστως τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῇ ἐνεχειρίζεν ἐμπιστευτικῶς ἡ βασίλισσα, καὶ ἔτρεξε πάραυτα πρὸς τὸ πύραυρον.

Εἰς τὸ φύσημα αὐτῆς τὸ πῦρ ἀνεζωπυρώθη ἀφνης.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἐκείνη ἐκάη, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι, ἀλλ' ἡ δόνα Μένσια, διὰ ταχυδακτυλογικῆς ὄντως ἐπιτηδειότητος, ἀπέκρυφεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου τῆς.

— Μένσια, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα, δεικνύουσα αὐτῇ πολῦτιμον δακτύλιον, ἰδοὺ καὶ ἡ τελευταία ἀνάμνησις τῆς ἐρημέρου εὐτυχίας μου, διὰ τὴν ὁποίαν ἤδη θρηνώ! Ὁ δακτύλιος οὗτος περικλείει ὀξύτατον δηλητήριον. Ἐχω καὶ ἐγὼ ὁμοῖον εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ τὸν ἐφύλαττα διὰ πάσαν περίστασιν, διότι τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντηλλαξαμεν αὐτούς, ὠρκίσθημεν ἀμοιβαίως τὸν ἐξῆς ὄρκον· «Ὅταν πλέον ἐννοήσω ὅτι μὲ ἀπατᾶς, ὅταν ἐννοήσω ὅτι ἔπαυσες τοῦ νὰ με ἀγαπᾶς, τὸ δηλητήριον τοῦτο θ' ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου, ἡ δὲ τύψις τοῦ συνειδότος ἔστω διὰ σὲ μαρτύριον διηνεκές, ἀντὶ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἤλπιζες ὅτι θὰ εὖρης εἰς ἄλλον ἔρωτα».

— Ἄν ἤξευρε πόσον μὲ ἠγάπα ὁ Βελτράν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Παδίσλλα, θ' ἀπέθνησκεν ἀμέσως ἐκ ζηλοτυπίας!

— Ὅτ' ἐφύλαττον πάντοτε ὡς ἱερὸν τὸν προσφιλῆ τοῦτον δακτύλιον, ἐξηκολούθησεν ἡ βασίλισσα, ἂν δὲν εἶχον χαράξει εἰς τὸν ἐσωτερικὸν αὐτοῦ περίμετρον τὰς ἐξῆς λέξεις, αἱ ὁποῖαι δι' ἐμὲ εἶνε φοβερώτεραι καὶ αὐτοῦ τοῦ δηλητηρίου: «Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας πρὸς τὸν δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβαν». Προσφιλῆς τοῦ ἔρωτός μου ἀνάμνησις, προσέθηκε ἡ βασίλισσα ἀφήσασα νὰ πέτρῃ κατὰ γῆς ὁ δακτύλιος αὐτῆς, σὲ ἀποχαιρετίζω διὰ παντός!

Ἐνῶ δὲ ἠγείρετο ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τῆς, ἡ δόνα Μένσια ἤρπασεν ἐπιδεξιῶς τὸν δακτύλιον τῆς βασίλισσης καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸν δι' ἑτέρου, ὅστις κατὰ τύχην ὠμοιάζε πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν ὁποῖον ἔφραζεν εἰς τὸν δακτύλιον αὐτῆς.

Ἡ βασίλισσα ἔλαβε τὸν δακτύλιον, χωρὶς νὰ τον παρατηρήσῃ, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ συμπαραλάβῃ εἰς τὴν λέμβον.

Τότε ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπέκρυψε καὶ πάλιν τὸ πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τῆς προσωπίδος καὶ, λαβοῦσα τὸ προσφιλὲς ποτήριον, ἔκρυψεν αὐτὸ ὑπὸ τὸν μακρὸν μανδύαν τῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς δόνας Μένσις, τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη ἐπέστρεφε μειδίαμα πονηρὸν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ διέλθωσι τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὅτε ἀμφότεραι ὠπισθοχώρησαν ἔντρομοι, ἀφρεῖσαι κραυγὴν φοβεράν.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας, ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος, περιέμενεν αὐτὰς ὀπισθεν τῆς θύρας μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξε διὰ βροντώδους φωνῆς, ἥτις κατετρόμαξε τὰς δύο ταύτας γυναῖκας, ἐλαβούσας αὐτὸν διὰ φάντασμα.

Ἡ βασίλισσα, καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ποτήριον καὶ ἐγονυπέτησεν ἀκουσίως ἐνώπιον τοῦ φάσματος.

Ἡ δὲ δόνα Μένσια, αἰσθανθεῖσα τοὺς πόδας τῆς κλονουμένους καὶ μὴ δυναμένους νὰ ὑποβαστάσωσι τὸ θῆρος τοῦ σώματός τῆς, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν· τὰ μέλη τῆς ἔτρεμον σπασμωδικῶς οἱ ὀδόντες τῆς συνεκρούοντο, ὡς ἂν ἤθελε καταληφθῆ ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς δὲν ἐδύναντο νὰ πιστεῦσωσιν ἂν ἡ ἀνθρώπινος ἐκείνη μορφή ἦτο πράγματι ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας ἡ ἡσικὰ αὐτοῦ ἐξεληθούσα παρωργισμένη ἐκ τοῦ τάφου τῆς.

Ὁ δὸν Βελτράν, εἰσελθὼν, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἀνήγειρε τὴν βασίλισσαν, τὴν ὁποίαν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μὲ δάκρυα χαρᾶς.

Ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδίσλλα ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ψυχρά, ὡς ἀγαλμα.

Ὁ δὸν Βελτράν ἀφῆκε τότε τὴν βασίλισσαν καὶ προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς αὐτὴν.

— Ἐλεος! εὐσπλαγχίναν! ἀνέκραζεν

ἡ ἔνοχος κρύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς τῆς.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέτμκς ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλήρες ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως.

— Δὲν εἶσαι ἀξία εὐσπλαγχνίας, ἀπίστος, διότι κλέπτεις καὶ προδίδεις τοὺς νεκρούς!

— Τί σημαίνει τοῦτο, φίλε μου; ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας. Μὴ κατηγορεῖ τὴν Μένσιαν, τὴν μάλλον εἰλικρινῆ καὶ ἀφωσιωμένην τῶν αὐλικῶν μου. Ἄν τὴν βλέπῃς ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης, ἐγὼ τὴν διέταξα νὰ με ἀκολουθήσῃ, καὶ δὲν ἔπραξε τίποτε ἀνευ τῆς διαταγῆς μου.

— Λοιπὸν ὑμεῖς τὴν διατάξατε, Μεγαλειοτάτη, ἠρώτησεν ἀκθῶς ὁ δὸν Βελτράν, νὰ κλέψῃ τὸν δακτύλιον, ἀντικαταστήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ ἰδικοῦ τῆς;

Ἡ Ἰωάννα, ἐκπλαγεῖσα, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς Παδίσλλης τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Ἐξηγήσου, Βελτράν! δὲν σ' ἐννοῶ.

— Ἐλεος! ἐψιθύρισε τότε ἡ δόνα Μένσια δι' ἐσθεσμένης φωνῆς.

— Ἀχ! ἐνομιζετε, Μεγαλειοτάτη, ἐξηκολούθησεν ὁ Δὲ Λὰ Κουέβας, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ὁ τύπος τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀφοσίσεως. Αἱ θωπεῖαί τῆς, τὰ μειδιάματά τῆς καὶ τὰ δάκρυά τῆς σὰς ἠπάτων καὶ σὰς κατέθειλον. Ἐνεπιστεύθητε τὴν ζωὴν σὰς εἰς τὰς χεῖράς τῆς, τὴν τιμὴν σὰς εἰς τὴν τιμὴν τῆς καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἠγαπήσατε ὡς ἀδελφὴν. Λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, σὰς λέγω ὅτι ἡ δόνα Μένσια δὲν ἦτο ἀξία τοσαύτης ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης. Αἱ θωπεῖαί τῆς καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῆς δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ προποίησης καὶ ἀπάτη, τὰ δὲ δάκρυα αὐτῆς ἦσαν ὁμοια πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουσεν ὁ Πέτρος ὅτε ἠρνήθη τὸν κύριόν του... Ἄνευ ἐμοῦ, Μεγαλειοτάτη, ἡ ἀπίστος αὕτη γυνὴ θὰ σας ἐπρόδιδεν, ὅπως ὁ Ἰούδας τὸν Χριστόν. Θέλετε νὰ σας ἀποδείξω ὅτι λέγω, Μεγαλειοτάτη; Παρατηρήσατε τὸν δακτύλον τῆς καὶ ἐρευνήσατε εἰς τὸν στηθοδέσμον τῆς.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐπλησίασε τότε πρὸς τὴν Παδίσλλαν καὶ ἀνεγνώρισε πράγματι τὸν δηλητηριασμένον δακτύλιον.

— Μένσια, ἠρώτησεν αὐτὴν ἀποτόμως, ποῖον σκοπὸν εἶχες ἀπατᾶσά με τοσοῦτον αἰσχροῦς;

Ἡ νεκρὰ γυνή, γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βασίλισσης, ἔκλαιε καὶ ὠλοφύρετο.

— Δὲν θὰ σας ὁμολογήσῃ τίποτε, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ δὸν Βελτράν· ἀλλὰ θὰ σὰς τὰ εἶπω ὅλα ἐγὼ, διότι ἀναγινώσκω εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὡς εἰς βιβλίον ἀνοικτόν.

Ἡ ὠραία Παδίσλλα ἔπαυσε τότε κλαίουσα καὶ ἀνεγείρασα αὐθαδῶς τὴν κεφαλὴν, ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα βλέμμα ἀγριὸν καὶ ἀπειλητικόν.

— Προξέξατε, κύριε κόμη, τῷ εἶπε, προξέξατε!

— Τὴν ἀκούετε, Μεγαλειοτάτη; ἐξηκολούθησεν ὁ δὸν Βελτράν. Ἡ γυνὴ αὕτη

δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας· αὐτὴ διαφεύδει τὴν παροιμίαν «οἷα ἡ μορφή, τοιαύτη καὶ ἡ καρδία.» Ἐχει μορφὴν ἀγγέλου καὶ καρδίαν λυκαίνης· καὶ τέλος δάκνει τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία τὴν θωπεύει. Ἐνεπιστεύθητε εἰς αὐτὴν τὰ ἱερώτερα ἀπόκρυφα τῆς καρδίας σας καὶ ἠλπίζατε ὅτι θὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν σας. Αὐτὴ ὅμως τί ἔπραξε; Σὰς ἐκλεψε τὸν δακτύλιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐδύνατο νὰ σας ἀπολέσῃ. Ἐνεπιστεύθητε εἰς αὐτὴν τὴν ἀνατροπὴν τῆς βασιλοπαιδος, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ, ὅπως ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον της. Τί ἔπραξεν ὅμως αὐτὴ; Σὰς ὑπέξηρεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐδύνατο ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ βασιλοπαις δὲν εἶνε νόμιμος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως.

— Φρίκη! φρίκη! ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα. Ἄλλ' ὁποῖου εἶδους παραπροσύνη διετάραξε τὸ λογικὸν τῆς γυναικὸς ταύτης; ὁποῖον βδελυρὸν πάθος διέφθειρε τὴν καρδίαν της; ὁποία τέλος μαγεία ἐδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν τοσοῦτον χαμερπὲς καὶ ἀποτρόπαιον μῖσος ἐναντίον τῆς βασιλίσσης της;

— Ἐλεος! ἐκραύγασεν ἡ δόνα Μένσια δάκνουσα τὰς χεῖράς της ἐξ ἀπελπισίας καὶ παρατηροῦσα πάντοτε τὸν κόμητα μετὰ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου βλέμματος, τὸ ὁποῖον τῷ ἔλεγε: *Πρόσεξον!*

— Δὲν εἶσαι ἀξία χάριτος, γυνὴ κατηραμένη καὶ ἀπιστος! ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς ὁ δὸν Βελτρᾶν. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας θὰ φοβηθῇ μίαν ἄτιμον γυναῖκα καὶ θὰ γίνῃ συνενοχὸς της; Ὅχι! θὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὸ προσώπειον καὶ θ' ἀποκαλύψω τὰ αἰτήρη σου, καὶ ἂν τολμᾷς, ἐκδικήσω με κατόπιν. Γνωρίζετε, Μεγαλειοτάτη, προσέθηκεν ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ποία ἀπιστος χεῖρ ὠδήγησε τοὺς συνωμώτους κατὰ τὴν παρελθούσων νύκτα εἰς τὸ δωματίον σας;

— Κόμη Δὲ Λεδέσμα, ἀνέκραξεν ἰκετευτικῶς ἡ Παδὶλλα, σὰς ὀρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σας, εἰς ὅ,τι ἔχετε ἐπὶ τοῦ κόσμου ἱερώτερον, μὴ προχωρήσετε πλέον! Λάβετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸν δακτύλιον, καὶ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπνίσετε ποτὲ πλέον!

— Εἴτε μείνης, εἴτε ἀναχωρήσης, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἡ βασίλισσα πρέπει νὰ μάθῃ τὰ πάντα.

— Βελτρᾶν, ἐπανελάθεν ἡ δόνα Μένσια ἐγερθεῖσα μετ' ἀπελπιστικῆς ἀποφασιστικότητος, ἐγνωρίζον ὅτι εἶσαι ὑπερήφανος καὶ ἀμειλικτός, ἀλλὰ δὲν ἠλπίζον ὅτι εἶσαι καὶ τοσοῦτον ἀνδρὸς, ὥστε νὰ ὑβρίζῃς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ὁμολογεῖ τὸ λάθος της καὶ ζητεῖ συγγνώμην! Σοῦ ζητῶ γονυπετῆς εἰρήνην, καὶ σὺ ζητεῖς τὸν πόλεμον! Ἔστω ἀποδέχομαι τὴν πρόσκλησιν! Μὲ κατηγόρησες ἐπανειλημμένως ὡς ἀπιστον, ὡς προδοτρίαν, τῶρα ἤλθεν ἡ σειρά μου νὰ κατηγορήσω καὶ ἐγὼ ἐσέ! Ὅχι γίνω ὁ δῆμιός σου!... Τετράκις σοὶ ἐπανελάθον: «Πρόσεξον, κόμη Λεδέσμα», ἀλλὰ σὺ ἀγρὸν ἠγόρασας! Ὅχι εἶπω λοιπὸν

γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν! Πρὸ ὀλίγου εἶπετε, Μεγαλειοτάτη, ὅτι δὲν ἐδυνήθητε νὰ ἐνοήσετε ὁποία μαγεία, ὁποῖον πάθος μεῶθησαν εἰς τὸ νὰ διαπράξῃ τοιοῦτον στυγερόν ἐγκλημα, ἐγὼ, ἡ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας καταγομένη! Μάθετε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον σεῖς ἐνομίζετε εὐγενῆ καὶ ὑπερήφανον, εἶνε ἄτιμος καὶ ἐπίβουλος, διότι μοὶ ὠρκίσθη ὅτι μὲ ἠγάπα καὶ ὅτι θὰ μ' ἐνυμφεύετο.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀποκάλυψιν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἠσθάνθη ῥίγος παγερόν, διατρέχον ὅλον τὸ σῶμά της, καὶ παρετήρησεν ἀλληλοδιαδόχως μετὰ βλέμματος ἀγρίου τὸν δὸν Βελτρᾶν Δὲ Λὰ Κουέβαν καὶ τὴν δόνα Μένσιαν.

— Κόμη Δὲ Λεδέσμα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ με ἀπατήσετε, ἂν ζητήσω παρ' ὑμῶν νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, ὅσα φοβερὰ καὶ ἂν ἦνε... Εἰπέτε μοι λοιπὸν, ἐψεύσθη ἡ δόνα Μένσια δὲ Παδὶλλα;

Ὁ δὸν Βελτρᾶν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης.

— Ὅχι, Μεγαλειοτάτη, δὲν ἐψεύσθη, ἀπήντησε θλιβερώς.

— Πολὺ καλὰ! ἐψιθύρισε ἡ Ἰωάννα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐγένετο κάτωχρον καὶ ἐκαλύφθη αἰφνης ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος. Πηγαίνετε, κύριε κόμη! Σὺ δέ, Μένσια, μείνε! Συγχωρῶ τὸ μῖσός σου, διότι γνωρίζω τί δύναται νὰ πράξῃ μία γυνὴ ὅταν πληγωθῇ εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ δὸν Βελτρᾶν Δὲ Λὰ Κουέβας ἤρπασε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννης καὶ ἐναπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς τρυφερώτατον φίλημα.

— Ἀχ! εἶμαι ἀνάξιος τοῦ ἔρωτός σας, τὸ γνωρίζω! ἀνέκραξε θλιβερώς. Ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ἡ δόνα Μένσια θὰ ἐξετέλει μίαν ἡμέραν τὴν ἀπειλήν, τὴν ὁποίαν πρὸ ἐνὸς ἔτους ὠρκίσθη ἐνώπιόν μου. Ἦθελε νὰ σας καταστρέψῃ, νὰ σας ἐξευτελίσῃ. Ἐδυνάμην λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσω; ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σιωπήσω διὰ νὰ φανῶ ἀγνός καὶ εἰλικρινὴς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας; Ὅχι, σὰς ἠγάπων πάρα πολὺ, καὶ δὲν ἤθελον νὰ ὑποφέρητε χάριν ἐμοῦ.

— Ἀλλοίμονον! ἐψιθύρισε ἡ βασίλισσα, τῶρα δὲν μοι μένει ἄλλο τι ἢ ὁ θάνατος.

Καί, ἐξηνητημένη ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῶν συγκινήσεων, ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τὴν ἀνακλίντρον.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. **

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΓΑΔΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

Καὶ ὅμως πόσον ἠπατήσαντο! Ὑπὸ τὸ ἐλκυστικὸν ἐκεῖνο ἐξωτερικόν, ὑπὸ τὴν ἀρμονικὴν ἐκείνην στρωμυλιάν, ὑπὸ τὰς συχνάς ῥήσεις τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπὸ τὰς ὠ-

ραϊκὰς ἐκφράσεις, τὰς ἀγαθότητα καὶ χριστιανικὴν ἀγάπην ἀποπνεούσας, ὁποῖος ἐνεκρύπτετο δαίμων! Νευρικὴ μέτρι κακίας, καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον χύνουσα κροκοδείλεια δάκρυα, ζῶσα ἀντιλογία καὶ ἀναποδιά, ἀείποτε δυσηρεστημένη καὶ εἰς τίποτε μὴ εὐχαριστομένη, καθίστα τὸν νομιζόμενον ἐκεῖνον συζυγικὸν Παράδεισον ἄντρον τῆς Κολάσεως! Ἀφ' οὗτου ἔγεινα ἀνθρωπος καὶ ἤρχισα νὰ ἐνοῶ τὸν κόσμον, δύναμαι νὰ σὲ ὀρκίσθω ὅτι οὐδὲ ἡμέρα παρήλαθε, χωρὶς νὰ συμβῶσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ σκηναί, χωρὶς ἡ μήτηρ μου νὰ κλαύσῃ, νὰ κραυγᾷ κατὰ τοῦ πατρός μου, νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ τύραννόν της καὶ μάστιγα. Ἐνῶ ἐκαθῆτο ἡσυχος, αἰφνης σπασμὸς ἀπροσδόκητος τοῦ πῶγωνός της καὶ ὕγρανσις τῶν ὀφθαλμῶν προανήγγελλον τὴν μέλλουσαν νὰ ἐκραγῇ θύελλαν, ἥτις δὲν ἐβράδυνε. Βραδύτερον ἐσυλλογίσθη τί ὕφιστατο ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἀνθρωπος, ὅστις, κατάκοπος ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ τὴν ἀνάπαυσιν, τοῦναντίον δὲ συναντῶν τὴν διαρκῆ μεμφιμοίριαν τῆς συζύγου του. Ἦδύνατο κάλλιστα νὰ μένη ἐκτὸς αὐτῆς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο χρόνον, διότι ὁ ἐν τῷ οἴκῳ βίος του καθίστατο μαρτύριον, καὶ ὅμως, ἅμα εὐρίσκων εὐκαιρίαν, ἐπανήρχετο μετὰ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ φροντίζων νὰ μὴ πράξῃ τι, δυνάμενον νὰ λυπήσῃ τὴν μητέρα μου. Ἄλλὰ τίποτε. Τὴν ἠσπάζετο εἰς τὰ μέτωπον· συνωμίλουν ἐπὶ τινὰ λεπτά, αἰφνης δὲ ἠκούοντο κλαυθμοὶ καὶ παράπονα καὶ φωναί. Ἴσως σὰς φαίνονται ταῦτα ὑπερβολαί, πλην εἶναι ἀληθέστατα. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπετε τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἀνθρωπον, προσπαθοῦντα νὰ κατευναζῇ τὴν μητέρα μου, κατακρίναντα πολλὰκις ἐκυτόν, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ, μειδιώντα γλυκύτατα, καίτοι ἄλλως ἦτο σοβαρώτατος. Θὰ ἐνόμιζε τίς ὅτι τοῦτο ἐξηρέθηζεν αὐτὴν μάλλον, διότι τὰ ἀναιτιολόγητα παράπονα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ πατρός μου, ἐπολλασπλασιάζοντο. Ἐνίοτε διέκρινον τὴν ἐνδόμυχον ὀργὴν του, ἐκδηλουμένην εἰς τὰ βλέμματά του, ἀλλ' οὐδέποτε ἤκουσα νὰ τοῦ διαφύγῃ σκληρὰ τις λέξις ἢ πικρὸς λόγος. Τὴν ἠνείχετο, διότι ἔλεγεν ὅτι ὅ,τι κίμνει δὲν προέρχεται ἐκ κακίας, ἀλλὰ διότι πάσχει. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι τὴν ἠγάπα. Ἀφοῦ μάτην προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ, τὴν ἄφινε λέγουσαν καὶ ἀφιερῶτο πρὸς ἐμέ. Οὐχ ἦττον ὁ ἀνθρωπος, ὅσον ἀγαθὸς καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἔπαυε βέβαια καὶ νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τῶν καθημερινῶν αὐτῶν διενέσεων. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, βεβαίως ὅμως τὸν θάνατόν του ἐπετάχυνεν ὁ χαρακτήρ τῆς μητρὸς μου· διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ δυστυχὴς πατήρ ἔφθινε καὶ ἐμαραίνεται, εἰς ἐπὶ τέλους ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ἐν εἰρήνῃ. . .

Μικρὰ οὕσα τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ροζίνα μετὰ μικρὰν παύσιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν· ἀλλὰ δὲν παρήλαθε πολὺς χρόνος, καὶ ἐνόησα τίνος ἐστερηθῆν.

Οι πρώτοι μήνες τῆς χηρείας κατέβαλον τὴν μητέρα μου· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ πρῶτος αὐτῆς χαρακτήρ ἐπανήρχαστο, βιαϊότερος καὶ δυστροπώτερος μάλιστα. Φαντασθῆτε τότε τὴν θέσιν καὶ ἐμοῦ, ἡ ὁποία ἐμεγάλονα κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πᾶν ὅ,τι ἔκαμνα εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο κακόν, καθ' ἑκάστην ὑβριζόμενη ὡς ἀδεξία, ἀνίκανος νὰ ἐργασθῶ, νὰ μαθῶ τίποτε οὐχί σπανίως δὲ καὶ ἐδερόμην. Εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ δειλίας, ὥστε ἀληθῶς ἤρχισα νὰ πιστεύω εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρός μου καὶ νὰ διατάζω εἰς πᾶσαν πράξίν μου, εἰς πᾶν κίνημά μου, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον. Καὶ ὅμως οἱ γείτονες, ὁσάκις ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔβλεπον νέον μου τὴν ἐργόχειρον, κόσμημά τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὑποκαί νεάνιδες κατεργάζοντο πρὸς στολισμὸν τῶν αἰθουσῶν, δὲν ἔλειπον νὰ τὰ ποθουμάζωσιν, ἐρωτῶντες τίς τὰ ἔκαμνεν. Οὐχί σπανίως ἡ μήτηρ μου ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἰδικά της, ὁμιλοῦσα περὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀπέδιδεν εἰς ἐμέ, μετὰ περιφρονησεως.

Σὰς βλέπω, κύριε Λουκιανέ, σείοντα τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος δυσπιστίας. Ναί, με ἐφθόνη ἡ μήτηρ μου! Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίξ, ἀναλογιζομένη τὰς βιαιότητας αὐτῆς πρὸς με, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὴν: "Ἄν εἶναι τοιαῦται αἱ μητέρες, τί λοιπὸν εἶναι αἱ τίγρεις; Καὶ ὅμως ἦτο μήτηρ μου, καὶ ὅμως τὴν ἐσεβόμην, καὶ οὐδέποτε τὴν παρήκουον. Ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρός μου εἶχον μάθη ἀρκετά, οὐχ ἦττον ἐφροίτιστα μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἰδοῦσά με ὅτι τὴν ὑπερέβαινον εἰς ξένας γλώσσας, με ἀπέσυρεν.

Πολλάκις προσεπαθὸν νὰ τὴν δικαιολογήσω· ἐσυλλογιζόμενη καὶ ἐγὼ, ὡς ὁ ταλαίπωρος πατήρ μου, μήπως ἦτο νόσος, ὑπερβολικὴ εὐπάθεια τῶν νεύρων, καὶ τὴν συνεχώρουν. Τὴν συνεχώρουν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑρίσταμαι καὶ τὸ ἀδιάλειπτον αὐτὸ μαρτύριον! Πολλάκις, ἐν τῷ ἀπελπισμῷ μου, μοῦ ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ νοιώξω ἡμέραν τινὰ τὴν θύραν καὶ νὰ ριφθῶ εἰς τινὰ τῶν διωρῶν τῆς πόλεως! "ὦ, διατί δὲν τὸ ἔκαμα! Ἐφοβούμην τὸν θάνατον.

Κεκλεισμένη διαρκῶς σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδέναν ἔβλεπον· φέρουσα κατὰ τὸ πλεῖστον ράκη, ἐδερόμην, ὁσάκις ἐπεχείρουν νὰ διορθώσω κανὲν φόρεμά μου. Θεέ μου, Θεέ μου, τί ὑπέφερα! Καὶ ὅμως ἡ τύραννός μου ἦτο μήτηρ μου, καὶ ὅμως ἀπὸ τὰς χειρᾶς της οὐδὲ στιγμὴν ἔλειπον αἱ *Θρησκευτικαὶ Μελέται*, τὸ χρυσοῦν ἐκείνο βιβλίον, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐχρησίμευον ὡς παρηγορία μου.

Εὐτύχημά μου θεώρουν μόνον τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς με ἔστειλε νὰ γοράσω τι χρήσιμον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐρόρουν τότε τὸ καλλίτερόν μου ἔνδυμα ἀπὸ ὕψασμα ἀπλούστατον, διώρθονα τὴν κόμην μου καὶ ἔθετον τὸν πῖλόν μου, πάντα ἔργα τῶν χειρῶν μου. "ὦ, ἃς ἔλειπε καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ εὐτυχία, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ καταστροφή μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπληρώθησαν δακρῶν.

Ἄφου τόσκα ὑπέφερα, ἃς με ἔκλειεν εἰς

τὸ ὑπόγειον μᾶλλον παρὰ νὰ μοῦ δώσῃ καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐλευθερίαν! Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ μου με ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ προμηθευθῶ ὕψασμά τι καὶ ἄλλα πράγματα ἐκ τῶν ἀπειρῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας καθ' ἑκάστην. Μετέβην εἰς ἐν κατάστημα ἐκ τῶν πωλούντων τὰ εἶδη ταῦτα καὶ τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως. Εἰσελθούσα οὐδένα εἶδον ἐν αὐτῷ ἀγοραστήν, καὶ ἀπετάθην πρὸς ἕνα τῶν ὑπαλλήλων, ζητοῦσα ὅ,τι μοὶ ἐχρεοιάζετο. Ἐνῶ δὲ παρετήρουν τὰ ἐμπορεύματα, ὅπως ἐκλέξω, κρότος ξίφους καὶ πτεριστήρων ἐπέσυρον τὴν προσοχήν μου. Στραφεῖσα, εἶδον ἕνα ἀξιωματικόν, νεκρώτατον λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν παρετήρησα κατὰ τὴν εἰσοδόν μου, διότι ἐμεσολάβει μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ σωρὸς ὕψασμάτων. Διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν, φορῶν χειρόκτια, τὰ ὁποῖα τότε εἶχεν ἀγοράσῃ. Ἰδὼν με, ἐνόμισα ὅτι ἐβράδυνε τὸ βῆμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἠρώτησε τὸν ἔμπορον, ἐὰν ἔχη μανδήλια μετὰ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα Β. Λ. Ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἐκείνου ἀπαντήσῃ ἐζήτησε νὰ τὰ ἴδῃ καὶ ἠρώτησε τὴν τιμὴν. Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὅτι τὰ μανδήλια ἦσαν πρόφασις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ παρτεῖν τὴν ἐν τῷ καταστήματι διαμονὴν του, καὶ ἠσθάνθη τὸ πρόσωπόν μου πορφυρούμενον. Ταραχθεῖσα, ἠγόρασα ὅπως ὅπως ὅ,τι ἤθελον καὶ ἐστράφη ὅπως ἀνχωρήσω. Ὁ ἀξιωματικὸς εὐρέθη ἐνώπιόν μου, τοῦτο δὲ μ' ἐτάραξεν ἔτι μᾶλλον. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου τὸν ἐθεώρησα ἐπὶ στιγμὴν, καὶ ἐκεῖνος δὲ ἐστήριξε τὰ βλέμματά του εἰς τὰ ἰδικά μου, ὥσει ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου. Ταῦτα πάντα ἐγένοντο στιγμιαίως. Ἐταπεινώσα τὴν κεφαλὴν, ἐχαίρετιστα τὸν ἔμπορον καὶ ἐξῆλθον, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσω τὸν ἀξιωματικὸν ἐρωτήσαντά: «Ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ εὐμορφή κόρη;» Ἀπῆλθον τοῦ καταστήματος οὐχὶ ἄνευ ταραχῆς τινος, τὸ ὁμολογῶ.

Παρῆλθον δέκα περίπου ἡμέραι, καθ' ἃς οὐχὶ σπανίως ἡ εἰκὼν τοῦ ἀξιωματικοῦ διήρχετο πρὸ τῆς φαντασίας μου ἐν ἀορίστῳ μορφῇ, συχνάτα δὲ ἐνθυμούμην τὰ τῆς ἀπροόπτου συναντήσεως. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διετέλουν τὰ κατ' ἐμέ, ὅτε πρῶταν τινὰ, ἐνῶ εἰργαζόμενη, καθημένη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου, κρότος συρομένου ξίφους ἐπέσυρε τὴν προσοχήν μου. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς περιγράψω τί ἠσθάνθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἐνόμισα ὅτι ὄλον μου τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν καρδίαν μου. Δὲν εἶχον ἴδῃ, εἶναι ἀληθές, τίς διέβαινε κάτωθεν, ἀλλὰ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸν ἐμάντευσα. Ἡγεῖρα τὸ περίεργον βλέμμα μου δειλὸν καὶ συνεσταλμένον, ἐνῶ ἐξηκολούθουν ράπτουσα, ἢ μᾶλλον ἐνῶ ἡ βελὸν ἐκέντα τοὺς δακτύλους μου τρέμοντας.

Ἦτο ἐκεῖνος. Ἐταπεινώσα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ ταχεῖς καὶ ἰσχυροὶ παλμοὶ τῆς καρδίας μου μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔμελλον

νὰ τὴν διαρρήξωσιν, ἀποδιώκοντες τὰ ἐν αὐτῇ συρρεῦσαν αἷμα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ὅπερ ἐνόησα ὅτι ἐγένετο καταπόρφυρον, ἐκ τῶν φλογῶν, ἃς ἐξέπεμπεν. Ὁ ἀξιωματικὸς παρῆλθεν, ἐγὼ δὲ διετέλεσα ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος καὶ συλλογιζομένη ὁποῖα τις ἦτο ἡ ἀλλόκοτος ἐκείνη ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ὁ ἄνθρωπος οὗτος. Ἐνόμισα ὅτι κατὶ με προσεῖλακε πρὸς αὐτόν, ὅτι κατὶ με συνέδεεν ἀδιαρρήκτως μετ' αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Ροζίνα ἐσίγησεν ἐπὶ μικρὸν, ὡς ἀνακαλοῦσα ἐν τῇ μνήμῃ της τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἣν ἀφηγεῖτο.

— Αἱ κατά τὴν παραθύρου διαβάσεις ἐξηκολούθησαν συχνάτεροι, προσέθηκε μετὰ τὴν σιγὴν ταύτην, ἐνῶ συγχρόνως τὸ θάρρος μου κῆζανεν. Ἐν μιᾷ τούτων ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν προσεῖδον ἀτενώς. Με ἐχαίρετιστα δι' ἐλαφρᾶς καὶ ἀνεπαισθήτου σχεδὸν κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἐγὼ δὲ, ἀγνοῶ πῶς, ἀφῆκα νὰ μοῦ ἐκφύγῃ ἐλαφρὸν μειδίαμα. Χωρὶς νὰ μακρηγορῶ ἐπὶ τῶν προοιμίων τούτων τῆς δυστυχίας μου, ἀρκεῖ νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὁ κρότος ἐκεῖνος τοῦ ξίφους καὶ τῶν πτεριστήρων εἶχε καταντήσῃ δι' ἐμέ ὡς τις συνθήσεια ἀκατάβλητος. Ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, ἤμην ἀνήσυχος, τεταραγμένη, δὲν ἠσθάνόμην τὸν ἑαυτόν μου. Ἐὰν δὲ συνέβαινε νὰ βραδύνῃ ὀλίγον, ἡ ἀνησυχία μου αὕτη ἐπετεινέτο, καὶ μυρία ἀνεκωκῶντο εἰς τὸν νοῦν μου ἰδέαι, ἡ μία φοβερωτέρα τῆς ἄλλης. Ἀπίρους ἀνέπλαστον ἀνοήτους δυστυχίας. Ἐπὶ τέλους ἐφαίνετο, με ἐχαίρετίζε μειδιῶν καὶ διήρχετο.

Ἡμέραν τινὰ ἐβράδυνε μᾶλλον τῶν ἄλλων ἤμην ὥσει παράφρων, εἶχον δὲ ἀπελπισθῆ νὰ τὸν ἴδω, ὅτε ἐφάνη μακρόθεν. Τὴν φωνὴν ταύτην ἐφόρει πολιτικά, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατί. Πλησιάζων πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐξήγαγε τὸ μανδήλιόν του διὰ νὰ σπογγισθῆ δῆθεν, ὅτε δὲ ἀκριβῶς διήρχετο ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, μοὶ ἐπέδειξεν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε περιτετυλιγμένην ἐντὸς αὐτοῦ. Δὲν ἐχρεοιάζετο πολὺ ὅπως ἐνόησά ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο προωρισμένη δι' ἐμέ. Εὐκόλως δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πῶς διήλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ ὁποῖαν ἐπέρασα νύκτα. Τί περιεῖχεν ἄρα γέ το γράμμα ἐκεῖνο; Τί μοῦ ἔλεγεν; Πῶς ἠδυνάμην νὰ τὸ ἀναγνώσω; Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χειρᾶς μου; Αὐταὶ ἦσαν αἱ ἐπασχολοῦσά με ἀλλεπάλληλοι σκέψεις. Πολλὰ ἐσχημάτιζον κατὰ νοῦν σχέδια, τῶν ὁποίων οὐδὲν με νύχαρίσται, διότι εἰς πάντα διέβλεπον κινδύνους. Διετέλουν ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἡγέρθη τὴν πρῶταν με τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθρούς, με κεφαλαλγίαν καὶ ἐλαφρὸν πυρετόν. Καταγινωμένη εἰς τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἠμέλουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ τρέχω εἰς τὸ παράθυρον ἀναμένουσα.

Μετὰ τὸ γεῦμα εἶδον τὴν μητέρα μου ἐτοιμαζομένην νὰ ἐξέλθῃ. Τοῦτο με ἐνεθάρρυνεν ὀλίγον. Ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, λαβούσα βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν.

Ευκόλως καταλαμβάνετε ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω· διὸ ἀνεγίνωσκον ὀλόκληρον σελίδα, μηχανικῶς προσηλωσά τους ὀρθαλμούς ἐπ' αὐτῆς· ὅτε δὲ τὸ βλέμμα μου διέτρεχε τὸ τελευταῖον στίχον, παρετήρουν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀρχίσω καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Ἰκανὴ ὦρα παρήλθεν οὕτως· ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀνθρώπου, διερχομένου τὴν ὁδόν, ἔστρεφον, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἠπατώμην· τέλος ἡ προσδοκία μου ἰκανοποιήθη. Ὁ ἀξιωματικός μου ἐπεφάνη, φορῶν καὶ πάλιν πολιτικά. Ἐβιάδιζε βραδέως· δι' ἐλαφροῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς μοὶ ὑπέδειξε νὰ κατέλθω εἰς τὴν θύραν, ἐγὼ δέ, χωρὶς νὰ σκερθῶ πολὺ ἐπὶ τούτου, ὤρμησα πρὸς αὐτήν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπλησίαζεν, ἔχων τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ θυλακίον τοῦ ἐνδύματος· του. Μετὰ δύο βήματά του ἤμεθα πλησίον ἀλλήλων, ἐκεῖνος δέ, στρέφων τὴν κεφαλὴν ἀλλαγῆς καὶ οἰσνεὶ μὴ βλέπων με· «Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε χαμηλοφώνως, καὶ συγχρόνως ἔριψε μὲ τρόπον τὴν ἐπιστολήν σου, ἣτις ἔπεσεν ἔσωθεν τῆς θύρας. Φαντασθῆτε τὴν θέσιν μου κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας στιγμὰς· ἠρρυθρίων καὶ ὠχρίων ἐναλλάξ, οἱ πόδες μου ἔτρεμον καὶ ἐνόμιζον ὅτι ὅλη ἡ οἰκία ἐβάρυνεν ἐπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα τὴν ἐπιστολήν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἔμεινα ὀλίγον ἔξω εἰς τὴν θύραν, παρατηρούσα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐκ φόβου μὴ εἶδέ τις αὐτὴν ἰπτομένην. Εὐτυχῶς οὐδὲν ὑποπτον ἰδοῦσα, καθησύχασα ἐντελῶς. Μεθ' ὅ, ἀρπάσασα τὸ γράμμα, διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μὲ τρεμούσας δὲ χεῖρας ἀνοίξασα αὐτό, ἤρχισα τὴν ἀνάγνωσιν.

«ὦ, κύριε Λουκιανέ! πάντοτε θὰ ἐνθυμῶμαι τὰς ἐντυπώσεις τῆς ὦρας ἐκεῖνης. Δεκάκις κατὰ συνέχειαν ἀνέγνων τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάντοτε εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐκ νέου. Πρώτην τότε φορὰν τὰ ὄμματά μου ἐπιπτον ἐπὶ τοιούτων γραμμῶν, καὶ πρῶτον τότε ἡ πτωχὴ μου καρδιά ἠσθάνετο τοιαύτας συγκινήσεις. Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἐκ στήθους κατὰ τὸ πλεῖστον, διότι βραδύτερον μὲ τὴν ἐζήτησεν ἐπιτηδεῖως, ἐγὼ δέ, τυρπὴν ἔχουσα πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἔδωκα.

«Ἡ παρούσα ἐπιστολή μου ἢ θὰ εἶναι ἐξομολόγησις καὶ διαθήκη μου, μοὶ ἔγραψεν, ἢ θὰ μοὶ ἀνοίξῃ τοὺς οὐρανούς, ἀμφότερα δὲ ταῦτα κρέμνεται καὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ ἰδικά σου χεῖλη. . . Γελῶσιν τινες τὰ αἰσθητά, ἅτινα γεννῶνται ἅμα τις τὸ πρῶτον ἀτενίσῃ πρόσωπόν τι· δὲν παραδέχονται ὅτι δύναται τις νὰ γαπήσῃ μίαν γυναῖκα ἐκ πρώτης ὄψεως. Πόσον εἶναι μωροί! . . . Ὅτε τὸ πρῶτον σὲ εἶδον, τοσαύτην ἦτο ἡ καταλαβοῦσά με γοητεία, ὥστε ἐκτοτε ἡ εἰκὼν σου ἐχαράχθη ἀνεξίτηλος ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἢ δὲ συμπληθῆς καὶ γλυκεῖα μορφή σου μὲ παρηκολούθει πανταχοῦ. Διηρχόμεν συχνὰ πρὸ τῆς οἰκίας σας καὶ ἐβάνον μετὰ ἱερᾶς συγκινήσεως, ὥσπερ περιεπάτουσιν εἰς σεπτὸν τινα χῶρον. Δὲν παρετήρησας ἀνά γε τοῦτο; Δὲν ἐνόησας ὅποια θύελλα ἐμυκάτο ἐντός μου; . . . Τρέφω εἰλικρινῆ καὶ ἀδολον

ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ σου, ὦ Ροζίνα μου, σὲ λατρεύω ὡς νὰ εἶσαι ἀδελφὴ μου καὶ ἔτι πλέον, αἱ προθέσεις μου εἶναι ἀγναὶ καὶ οἱ ὑπὲρ σου σκοποὶ μου ἄγιοι. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐκ μέσης καρδίας εὐχομαι ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου, ἔγω καὶ μὲ δυστυχίαν ἰδικήν μου, καὶ δὲν θὰ εἶμαι ἐκεῖνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸν νοῦν θὰ διήρχετο ἡ ἱερόσυλος ἰδέα νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν παρθενικὴν σου καρδίαν, ὅπως κατατριψῆ ὦρας τινὰς ἢ ἡμέρας εὐκρέστους. Ἐὰν δὲ ὁ Θεὸς ἐπραγματοποίει τὸ μοναδικὸν ὄνειρόν μου, νὰ συντελέσω ἐγὼ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου, αἱ ἰδικαὶ μου χεῖρες νὰ σοὶ χρησιμεύσουν ὡς στήριγμα ἐν τῷ βίῳ σου, ἐγὼ νὰ εἶμαι τὸ πᾶν διὰ σέ, θὰ τὸν ἠυχαρίστου γονυπετής, διότι θὰ μὲ καθίστα τὸν εὐδαιμονέστατον τῶν ἀνθρώπων. . . . Τί θὰ μοὶ εἴπῃς εἰς πάντα ταῦτα; Ἐννοεῖς κάλλιστα ὅτι τὸ μέλλον, ἡ ζωὴ, ἡ ἡρεμία τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς καρδίας μου κρέμνεται ἀπὸ τῶν χειλέων σου Εἰπέ! ὦ, νὰ ἤκουον ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ὄχι ὅσον ἐγὼ σέ, διότι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀλλ' ἀπλούστατα ὅτι μὲ θεωρεῖς μὲ εὖνον ὄμμα, θὰ σοὶ ἤμην εὐγνώμων, ἀγαπητὴ κόρη. θὰ μοὶ ἤνοιγες τοὺς οὐρανούς; καὶ θὰ μὲ εἰσήγες εἰς τὸν Παράδεισον! . . .

Μετὰ ταῦτα ἐξεδήλου σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ λάβῃ ἀπάντησίν μου, νὰ μ' ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ ὁμιλήσῃ μαζὶ μου. Μεθ' ὀπόσης εὐγλωττίας παρεκάλει νὰ μὴ τὸν στερήσω τῆς εὐδαιμονίας ταύτης! . . . Ἀπλούστατα ἐπρότεινε νὰ τὸν δεχθῶ νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν· ἀλλὰ μὲ πόσον ἀθῶον καὶ ἄκακον ὕψος, ἀνθρώπου παραφρονοῦντος ἐξ ἔρωτος καὶ ἐτοίμου νὰ προβῆ εἰς ἀπελπιστικὰ μέτρα! Ἐν τέλει δὲ μοὶ ἐδίδεν ὁδηγίαν διὰ ποίων σημείων νὰ τῷ καταστήσω γνωστὴν τὴν παραδοχὴν ἢ τὴν ἀρνησίν μου, εἰς τὴν ὁποῖαν ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ πιστεύσῃ.

Ἀληθῶς τρελὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπον ἐν ἀρχῇ, μὲ τὰς προτάσεις του αὐτάς. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνειθίζον εἰς τὴν ἰδέαν αὐτήν. Ἀπειρος, ὡς ἤμην, ἔχουσα τὴν διαρκῆ τυραννίαν τῆς μητρός μου, λησμονήσασα πλέον τί ἐστὶ στοργὴ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου, ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἐχάριζε τὸν Παράδεισον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του, κατέληξα δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν μοὶ ἐζήτηε καὶ πολλὰ πράγματα. Μὲ ἐτρόμαζον μόνον αἱ συνέπειαι τοῦ διαθήματος μου. Πῶς νὰ ἐγερωθῶ νύκτα, καὶ νὰ διαλάβω τὴν προσοχὴν τῆς μητρός μου, καὶ νὰ τῷ ἀνοίξω τὴν θύραν! . . . Ἀλλ' ἐν τῇ πεποισθήσει μου, ἐν τῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀπεριόριστῃ ἀγάπῃ μου, ἤρχισα νὰ εὐρίσκω τὰ πάντα εὐκόλα καὶ κατορθωτά. Εὐτυχῶς οὐδένα ἄλλον εἶχομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔστερούμεθα δὲ σχεδὸν διαρκῶς, διὰ τὸ δύστροπον τῆς μητρός μου, καὶ ὑπερητριάς.

Ἡ μήτηρ μου ἐπανῆλθεν, ἐγὼ δὲ ἔκρυψα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ στήθος μου. Ἐπερίμενον ἀνυπομόνως τὴν νύκτα, ὅπως προβῶ εἰς τὴν πρώτην δοκιμήν. Ἐδειπνήσαμεν, εἰργάσθημεν μετὰ τῆς μητρός μου ἐπὶ τινὰ

ὦραν καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθημεν εἰς τὰς κλίνας μας. Ἀνέμενον νὰ παρέλθωσι δύο ὦραι ἐν ὑπερτάτῃ ἀγωνίᾳ· μετὰ τοῦτο ἠγέρθη τῆς κλίνης ἡσύχως, ἤνοιξα τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀθουρῶως καὶ κατήλθον εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου διέμεινα ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὦραν καὶ πάλιν μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων ἐπανῆλθον εἰς τὴν κλίνην μου, χωρὶς ἢ μῆτηρ μου νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἐλάχιστον. Τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ λάβω ὀλίγον θάρρος· ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθη ἂν θὰ ἐπετύγχανον ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς συνεντεύξεως, παρὰ ταῦτα δὲ ἐπανῆλθον ἄπαντες οἱ φόβοι καὶ οἱ δισταγμοὶ μου. Ἀπειρους ἔκαμνον σκέψεις ἀναλογιζομένη τὸ ἄτοπον τοῦ διαθήματος, τοὺς ἐξ αὐτοῦ κινδύνους, κατέληγον εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ τῷ παραχωρήσω τὴν συνέντευξιν· πλὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξανίστατο ἡ καρδιά μου. Ἐπειτα ἡ περιέργεια, τὸ ἀγνωστον, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μάθω τί μὲ ἤθελε, τί θὰ μοὶ ἔλεγεν, ἐνισχύοντα τὴν ἀπαίτησιν τῆς καρδίας μου, ὑπερίσχυον καὶ ἀπερᾶσιζον νὰ τὸν δεχθῶ. Τοιαῦτα σκεπτομένη, διήλθον τὸ λοιπὸν τῆς νυκτός, ἀναμένουσα τὴν ὦραν νὰ τὸν ἴδω. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν δὲν ἐφάνη. Φαντασθῆτε τὴν ἀγωνίαν μου, ἣτις κατήνησεν εἰς ἀληθῆ ἀπόγνωσιν, ὅταν καὶ τὴν ἐπομένην δὲν ἐφάνη.

«ὦ, κύριε Λουκιανέ! Ἐγὼ, ἣτις ἐδίσταζον νὰ τὸν δεχθῶ, ἣτις κατενόουν τὸ ἀσύνητον τῆς πράξεως ἐκεῖνης, ἐγὼ, ἣτις ἐν στιγμαῖς ὀρθοφροσύνης ἀπερᾶσιζον νὰ ποφύγω ἐπιμελῶς τὴν συνέντευξιν, εἶχον περιέλθῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παραφορᾶς, ὥστε θὰ προέβαινον εἰς ἀληθῆ τόλμημα, ἐὰν τὸ ἀπῆτε ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος. Ἐνόησα ὅτι ἤμην δεσμευμένη πλέον μὲ αὐτόν. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤκουον πάντα ταῦτα, αἱ σκέψεις μὴ ἠσθῆνησε, μὴ ἔπαθέ τι, ἐπύξον τὴν ἀπελπισίαν μου, πρὸ πάντων ὅμως μὲ κατετυράννει ἡ ἰδέα μήπως ἀπεσύρθη πλέον, καὶ τότε, ἡ ἀθλίξις ἐγὼ, ἐσκεπτόμην μὴ τὸν δυσηρέστησα εἰς τι! Ἀλλ' εἰς τί; Δὲν ἡδυνάμην νὰ σκερθῶ ἢ ταλαίπωρος πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ λυπηθῶ ἄνδρα, τὸν ὁποῖον οὕτε εἶδόν ποτε ἐκ τοῦ πλησίον, οὕτε ὁμιλήσασα, οὕτε ἔσχον πρὸς αὐτόν τὴν ἐλαχίστην σχέσιν. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ἢ πτωχὴ τῷ πνεύματι ἐγὼ ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν τεχνάσματα τοῦ ἀνιέρου ἀνδρός, ὅστις, ἐννοήσας τὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν μου, ἐφέρετο οὕτω, θέλων νὰ σκανδαλίσῃ μέχρις ἐσχάτων τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ μου κοχλάζον αἰσθημα, ὅπως μετὰ μείζονος ἀσφαλείας ἐπιτύχῃ τῶν ἀνοσιῶν σκοπῶν του.

Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἀφοῦ καὶ πάλιν παρήλθεν ἡ συνήθης ὦρα, ἐφάνη, παρακάμπτων τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Οὐδ' ἐσυλλογίσθη πλέον τί ἐπραττον. Ἐξήγαγον τὸ μανδύγιόν μου, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὁδηγίας του, καὶ ἔφερον αὐτὸ οὐχὶ πλέον εἰς τὰ χεῖλη, ὡς μοὶ ἔγραψεν, ἀλλ' εἰς τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς μου. Τετέλεσται! Ἡμην πλέον ἰδική του! . . .

Καὶ ἡ Ροζίνα, ταῦτα εἰπούσα, εἰσώ-

πιψε σχεδόν πνευστιώσα... Μετά στιγμῶν τιῶν αἰγὴν ἐξηκολούθησε :

Δὲν θὰ σὰς περιγράψω τὴν ἀνυσυχίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Νομίζω καὶ σήμερον ἀκόμη ὅτι δὲν ἔζω· ἐκινούμην ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς νευρόπαστον. Μεγίστας κατέβαλλον προσπαθείας μὴ προδοθῆ ἢ ἀγωνία μου καὶ ἐννοήσῃ τι ἡ μήτηρ μου. Πλὴν δὲν τὸ ἐπέτυχον καθ' ὀλοκλήρειν, διότι ἀπαξ μὲ ἠρώτησε μὲ τὸ σύνθημα αὐτῆς στρυφνὸν ὕψος :

— Ροζίνκ, πῶς εἶσαι σήμερον ἔτσι σὰν ἀφηρημένη ;

Ἐπῆλθε τέλος ἡ νύξ. Προφασισθεῖσα ὅτι εἶχον ἐργασίαν, διῆλθον ὦραν τινὰ ἐκτὸς τοῦ κοιτῶνος, μεθ' ὃ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, φέρουσα φῶς. Ἐπλησίασα τὴν κλίνην τῆς μητρός μου, ἥτις εἶδον ὅτι ἐκοιμάτο. Ἐκάθησα παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔλαβον ἐργόχειρόν τι ὑποκρινόμενη ὅτι ἐργάζομαι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετήρουν τὴν μητέρα μου, ἥτις πάντοτε ἐκοιμάτο. Ἐπειτα ἐσβέσα τὸ φῶς καὶ ἀνέμενον. Ἦκουον τὸν κρότον τοῦ ἐκκρεμοῦς, μοὶ ἐφάνετο ὅτι παρήρχοντο ὦραι ὀλοκληροί, ἀλλ' ἡ ποθητὴ ὦρα τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἐσήμαινεν. Ἡ θέσις μου κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας δὲν περιγράφεται. Τέλος τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε τὴν δεκάτην, προξενῆσαν τὸν συνῆθη θόρυβον, ὅστις ὅμως εἰς ἐμὲ ἐφάνη ὡς βροντὴ κερανοῦ.

Καίτοι ἦτο σκότος, ἔτρεψα τὸ ἔντρομον βλέμμα μου πρὸς τὴν κλίνην τῆς μητρός μου. Ἐπλησίασα ἀκροποδητῆ, προσῆγγισα τὸ σὺς μετὰ προσοχῆς καὶ ἤκουσα τὴν τακτικὴν πνοὴν ἀνθρώπου κοιμωμένου. Ἐμπρὸς ! εἶπον κατ' ἐμαυτὴν, καὶ ἄς γείνη ὃ, τι γείνη, καὶ διθυβύνηται πρὸς τὴν θύραν, ἢν ἀφῆκα ἐπίτηδες ἀνοιχτήν, ὅτε πρὸ ὀλίγου εἶχον εἰσέλθῃ. Πρὶν ἢ τὴν ἀνοιξῶ, ἐφροβήθην μὴ τριξῆ, καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς μὲ περιέρευσεν. Τότε ἐσυλλογίσθην πῶς δὲν εἶχον σκεφθῆ τοῦτο τὴν ἡμέραν, ὅπως ἀλείψω τοὺς στρόφιγγας αὐτῆς δι' ἐλαίου. Ἦνοιξα ὅσον ἡδυνάμην ἀθροῦτως· ἐξῆλθον, ἀνέπνευσα. Κατῆλθον τὴν κλίμακα, ἥτις εὐτυχῶς ἦτο μικρά. Εὐρεθεῖσα ἀπαξ εἰς τὴν αὐλήν, ἔδραμον ἐλευθέρᾳ πρὸς τὴν θύραν. Προσῆλθα τὸ σὺς· οὐδὲν ἤκούετο, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐτάραττε τὴν ἐρημίαν τῆς καὶ ἄλλως ἀποκέντρον ὁδοῦ. Ἀνέμεινα λεπτά τινα, ὅτε ἤκουσα βήματα. Ἄλλ' ἦσαν ἀρά γε τοῦ ἀξιωματικοῦ μου ; Τὰ βήματα ἐπλησίαζον ὀλονέν· μετ' ὀλίγον ἔπαυσαν πρὸ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἤκουσα ἐλαφρῶς κρουσμένην. Ἡ καρδιά μου ἐπάλλετο σφοδρῶς καὶ οἱ πόδες μου ἔτρεμον. Ἦνοιξα, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς εἰσέδυσε, ρίπτων εἰς τὰ περὶ ἐξ βλέμμα ἐταστικόν. Οὐδὲν παρατηρήσα, τὸ ὑποπτον ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, μοὶ εἶπεν, ἀσπαζομένη με εἰς τὸ μέτωπον, πρὶν ἢ προφῆξω νὰ τῷ εἶπω τι.

Μὲ ἔλαβε τῆς χειρός, καὶ παρασύρων με, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐννοῶ, μὲ ἔβαλλε εἰς καθήσω εἰς κατάλληλόν τι παρὰ τὴν θύραν μέρος.

Δὲν θὰ σὰς ἀφηγηθῶ ἐν λεπτομερείᾳ

τὰ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ταύτας συνεντεύξεις, αἵτινες ἐξηκολούθησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος. Ἀρκεῖνὰ σὰς εἶπω ὅτι θεώρουν τὸν ἐκυτόν μου λίαν εὐτυχῆ καὶ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐδαιμονίας. Ἀπολέσακα μικρὰ τὸν πατέρα μου, ἔχουσα ὡς τύραννον τὴν μητέρα μου, εὕρισκον ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ ἀγάπῃ τοῦ Βικτωρος ὄλην τὴν στοργήν, ἥς μέχρι τῆς γνωριμίας αὐτοῦ ἠγνόουν τὰ θέλγητρα. Καὶ τοῦτο ὡς εἶναι ἡ μόνη δικαιολογία μου. Μοὶ ὠρρίζετο ὅτι μὲ ἠγάπα, ὅτι μὲ ἐλάτρευεν, ὅτι θὰ ἐθεώρει ὡς τὴν εὐδαιμονεστάτην τῶν ἡμερῶν του ἐκείνην, καθ' ἣν θὰ μὲ ὠνόμαζε σύζυγόν του. Πάντα δὲ ταῦτα ἔλεγε μετὰ τοσαύτης εὐκρινείας, τοσαύτης πειστικότητος, τοσαύτου ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε καὶ μᾶλλον πεπειραμένη ἐμοῦ θὰ ἠπατάτο. Ὅταν προσέβαινε εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐγὼ ἠρνούμην, διεμαρτύρετο, μὲ ἀπεκάλει δύσπιστον, μὴ ἔχουσαν πρὸς αὐτὸν πλήρη καὶ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, ὅτι αἱ περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολίαι μου τὸν φέρουν εἰς ἀπελπισίαν, ὅτι τοῦτο τὸν λυπεῖ μέχρι θανάτου.

Ἦ, φίλε μου Λουκιανέ, ἐν στιγμῇ ἀλλοφροσύνης ὑπέκυψα, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισε δι' ἐμὲ τὸ ἀληθὲς μαρτύριον ! Εἶναι τόσον λεπτὸν πρᾶγμα ἡ τιμὴ τῆς κόρης καὶ τόσον εὐκόλως θραύεται καὶ ἀφανίζεται ! ἐψιθύρισε ἡ νεῦνις πνιγομένη ὑπὸ λυγμῶν.

Ὅταν ἀνένηψα, ὅταν καλῶς ἐτυλογίσθην τί ἔκαμα, μὲ κατέλαβεν ἀληθὴς παραφροσύνη. Ἦσθάνθην βδελυγμίαν ἐναντίον ἐμοῦ, οὐχ ἦττον καὶ κατὰ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον τέως ἐλάτρευον. Ἦμεθα τακτικοὶ εἰς τὰς συνεντεύξεις, ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννήθη ψυχρότης τις παρ' ἀμφοτέροις. Πλὴν τί ἡδυνάμην νὰ κάμω ; Ἦδη ἐξηρτώμην ἀπὸ τοῦ ἀνδρός ἐκείνου. Πᾶν ὅ,τι ἀπῆται παρ' ἐμοῦ ὠφείλον νὰ τῷ παραχωρῶ, ἀκριβῶς δὲ ἐναντίον τῆς τοιαύτης τυραννίας ἐξάνιστατο ἡ καρδιά μου. Ἄλλ' ἤμην πλέον δούλη. Ἦδυνάμην νὰ διακόψω τὰς σχέσεις ; Τίς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐξήμιοῦτο ;

Μετὰ τινα χρόνον περετήρησα καὶ εἰς ἐκείνον πλήρη μεταβολὴν ἦτο ψυχρότερος εἰς τὰς πρὸς ἐμὲ ἐκφράσεις του, μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς, ἢ περὶ γάμου ὀμιλία σχεδὸν ἐντελῶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ στόματός του. Μετὰ τοῦτο αἱ συνεντεύξεις κατέστησαν ἀκριότεραι, ἕνα καὶ διαφύρων λόγων, οὐς ἐπροφαιζετο. Μέχρι τινὸς ἐπίστευον, — ἡ ἐμπιστίς εἶναι ὁ χειρίστος ἐχθρὸς τῶν νεκνιδῶν — ἀλλ' ὅτε ἤρχισε νὰ μὲ βλέπῃ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ κατόπιν σπανιώτερον, ἢ πεποιθήσις μου τελείως ἐκλονήθη. Ἐσπέραν τινὰ διὰ γλώσσης, ἢν πρέχει ἡ ἀπελπισία, τῷ ὑπέδειξα τὰς ἀμφιβολίας μου, τοὺς φόβους μου καὶ τὰς ὑποψίας μου. Διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα, ἀλλὰ δὲν ἤλθε πλέον. Μάτην ἐπὶ πολλὰς ἑσπέρας τὸν ἀνέμενον, μάτην τὰς ἡμέρας ἐκαθήμεν εἰς τὸ παράθυρον, στρέφουσα εἰς πάντα κρότον τὴν κεφαλὴν μου. Ἦ ! ἡ ἀγωνία τῶν ἡμερῶν ἐκείνων καὶ τῶν ἀγρύπνων νυκτῶν ὑπῆρξεν ὁ ἐξίλασμός τοῦ ἀ-

μαρτήματός μου ! Τὸν συνήντησα ἀπαξ ἤδη καθ' ὁδόν, προσποιούμενον ὅτι δὲν μὲ γνωρίζει, καὶ ἔπειτα τὸν ἔχασα πλέον ! Ἦναγκάσθην νὰ ζητήσω πληροφορίας καὶ ἔμαθον ὅτι κατ' αἴτησίν του μετετέθη εἰς Φλωρεντίαν καὶ ὅτι πρόκειται νὰ λάβῃ σύζυγον ἐκ Ρώμης. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὀρίσω ὅσαῖον αἴσθημα κατεῖχε τότε τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, ἀλλὰ πολὺ ὠμοῖαζε πρὸς μίαν. Τὸν εὐίσουν, καὶ ὅμως τὸν ἀνεζήτουν. Τότε κατενόησα ὅποσον ἐξευτελιζέται μία κόρη, καταπεσοῦσα. Οὐδὲ φιλαυτία, οὐδὲ ἀξιοπρέπεια τῇ ἀπομένει πλέον, καὶ γίνεται ἐρμαιῶν τοῦ ἀπατήσαντος αὐτὴν ἀνδρός.

Εὐκόλως δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν τρομερὰν ἀπελπισίαν μου, ἥτις κατέστη πραγματικὴ μανία, ὅτε διέκρινα ὅτι ὁ ἀνθρώπος, τὸν ὅποιον ἠρώτων, μοὶ ἐφάνη ὡς γνωρίζων τὰ κατ' ἐμὲ. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ἐν φρικτῇ καταστάσει. Μετὰ τῆς μητρός μου οὐδὲν μὲ συνέδεε, — καὶ ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἐκφρασίαν μου ταύτην, — ὥστε οὔτε τὴν ἐσυλλογίσθην Ὁ μόνος μου στοχασμὸς ἦτο πῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ ἐδίκηθῶ κατὰ τοῦ ἀτιμοῦ τούτου.

Συνέλεξα ὅσας οἰκονομίας εἶχον, χωρὶς δὲ νὰ εἶπω τίποτε εἰς τὴν μητέρα μου, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, ἠγόρασα ἕν ὄπλον καὶ διθυβύνηται ἐνταῦθα. Δὲν ἐσκέφθην τὰς δυνάμεις νάναφωσπι δυσκολίας· ἡ μόνη κατέχουσα μὲ καὶ ἐμψυχοῦσα μὲ ἰδέα ἦτο ἡ τῆς ἐκδίκησης καὶ τιμωρίας τοῦ ἀθλήτου ἀπατεῶνος. Καθ' ὁδόν ὅμως ἤρχισα νὰ συλλογίζομαι τὰς συνεπειὰς τοῦ ἀσυνέτου διαθήματός μου, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς ὀπισθοχωρήσεως, ἥτις καὶ ἄλλως ἦτο ἀδύνατος πλέον. Ὅτε ἐφθασα εἰς Φλωρεντίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδυσεν ὁ ἥλιος, καὶ τὰ σκότη τῆς νυκτὸς ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῆς πόλεως, πόλεως δι' ἐμὲ ὅπως ἀγνώστου, ὅπου οὐδαμοῦ ἡδυνάμην νὰ καταφύγω, οἱ φόβοι μου ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἡ ἀγωνία μου ἐκορυφώθη.

Ἐλαβον τὴν πρώτην τυχοῦσαν ἐνώπιόν μου ὁδόν, καὶ, χωρὶς νὰ ἐννοῶ πού διευθύνομαι καὶ πού μεταβαίω, περιεπάτητον εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἄν μὲ ἐρωτήσῃτε πῶθεν διῆλθον, τί εἶδον, δὲν θὰ δύνηθῶ νὰ σὰς ἀποκριθῶ. Καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς εὐρέθην εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνου τοῦ λόφου, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ἤρρετε.

Ἐκάθησα ἐκεῖ, καὶ, περισυλλέγουσα τὸν νοῦν μου, ἡδυνήθην νὰ σκεφθῶ ὀλίγον. Μελετήσακα τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεώς μου καὶ τὸ παραβολὸν τῆς ἀποφάσεώς μου, ἤρχισα νὰ κλαίω, οἱ κλαυθμοί μου δὲ ἐκείνοι, ὑποθέτω, σὰς ὠδήγησαν πρὸς ἐμὲ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπιστεύομεν εἰς τὰ ὠτά μας, ἀλλ' ὅτε ἐκ νέου σὰς ἠκούσαμεν, ἐσπεύσαμεν, ὑποθέτοντες δυστύχημά τι.

Ἐπεται συνέχεια.